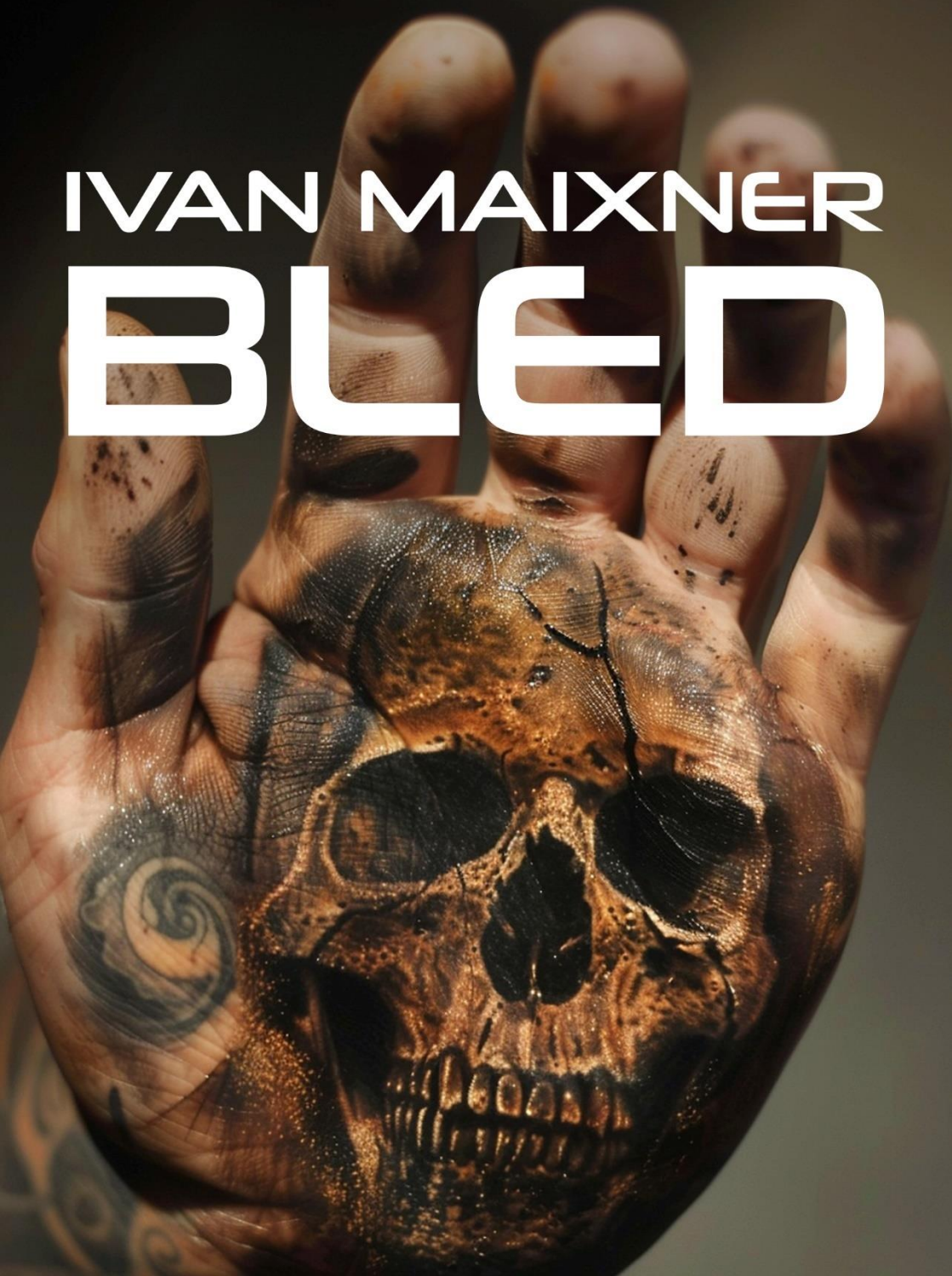

IVAN MAIXNER BLED

BLLED

Ivan Maixner

KAPITOLA 1

Procházím staré město. Už ani nevím, kde jsem. Nebyl jsem tu od svých sedmnácti let. Tehdy jsme se sem chodili učit kouřit, pít alkohol a hledat místa, kde by nás nikdo neviděl. Bylo to tu úplně jiné. Domy měly opadané omítky, stará okna a dveře. Bydleli tu většinou ti nejchudší a ti, kterých se chtělo město zbavit. Prostě nepohodlní. Tady policie projela autem jednou za měsíc a vystoupit si nedovolila. Možná tak jednou ročně provedla razii, ale nikdy nikoho, koho hledali, nenašla. Člověk by si řekl, že chodit sem bylo nebezpečné, ale pro nás náctileté kluky to bylo hrdinství, a navíc jsme tu nikomu nevadili. Tenkrát jsme někde v okolí našli jedno krásné místo, uprostřed bloku domů, které neměly do dvora žádná okna ani dveře. Byl tu jen jeden vchod, z ulice úplně nenápadný. Malá vrátka a pár metrů za nimi domovní dveře, ty ale nevedly do domu, jen do dvora.

Dům byl v jeho středu. Porostlý břečťanem až po střechu, černé rámy oken a okované dveře. Na dveřích byla obří petlice, a ještě větší zámek. To, co ale bylo děsivé, bylo klepátko ve tvaru lebky a nápis NEKLEPAT.

Je to zvláštní, ale nikdo z nás si nedovolil klepátko ani dotknout. Občas jsme se snažili nakouknout okny, ale tmavé závěsy nepustily do domu ani trochu světla. Přestali jsme se o něj zajímat. Koneckonců co je nám po nějakém domě? My měli jiné starosti. Tou nejdůležitější byly samozřejmě holky. V partě jsme měli některé stálice, ale ty byly zadané, jen občas si někoho vyměnily. Já jsem byl v té době ten

nejmladší, bylo mi šestnáct a holky chtěly spíš ty sedmnáctileté. Věděl jsem, že se jednou dočkám. Když ne letos, tak příští rok, to se tu objeví mladší holky a já budu zajímavý úlovek. Zatím jsem se učil věci, co budu potřebovat v dospělosti: kouřit, pít a hulit. Nikdo mi to tenkrát nemohl vyčítat. Rodiče se o mě přestali starat a bylo jim jedno, jestli dodělám střední školu, nebo ne. Tu jsem ale dodělat chtěl. Maturitu a potom vysokou. Nechtěl jsem dopadnout jako většina rodiny. Makat od rána do večera, aby bylo co do huby. Tak to říkal táta. Vůbec nebyl nadšený, když jsem se přihlásil na střední a nešel do fabriky. Vzdělání je prý na hovno a akorát mi uteče čas a peníze, který bych si za tu dobu mohl vydělat. Taky nezapomněl poznamenat, že na školu nedostanu ani vindru a prachy si mám sehnat, kde chci. Tak jsem rozvážel jídlo a ráno uklízel v nemocnici. A i když jsem měl hodně práce, našel jsem si každý den čas na naši partu. Aspoň na chvíli jsem musel zajít do dvora a stávalo se, že jsem tam byl i sám. Jednou jsem se tam dostal až pozdě večer. Vlastně už byla tma. Nebylo to neobvyklé, bývali jsme tam kolikrát až do rána, když byla teplá noc. Dokonce jsme si párkrát rozdělali oheň. Nikomu to nevadilo a v domě asi nikdo nebydlel. Bylo nám sice divné, že dvůr někdo uklízel, ale někomu to tu patřit muselo a my mu asi nevadili. Tak je dobře, že to uklízí. Sedl jsem si tenkrát na schody před domem a čekal, jestli někdo ještě dorazí. Nudil jsem se, a tak mě napadlo zkusit zaklepat tím klepátkem s lebkou. Co by se mi mohlo stát? Za celou dobu, co sem chodíme, se nepohnul ani závěs. Určitě nikdo neotevře.

Chvíli jsem ještě váhal, přece jen ten nápis „NEKLEPAT!“ . Chytil jsem lebku do ruky. Zvláštní bylo, že nebyla studená. Byla teplá, jako

by ji něco zahřívalo, ale slunce už dávno nesvítí a sem do dvora dopadají paprsky jen v poledne. Vyděsilo mě to. Chtěl jsem klepátko pustit, ale nešlo to. Nebyl jsem schopen otevřít dlaň, ve které se lebka skrývala. Ruka nadzvedla klepátko a třikrát jsem klepl do kovové podložky. Každé klepnutí znělo jinak. První tón byl hluboký, druhý vyšší a třetí tak vysoký, že nebyl takřka slyšet, jen takové písknutí. Pak jsem mohl lebku pustit. Když jsem se podíval do dlaně, uviděl jsem v ní vypálený obrys lebky. Ale nebolelo to. Myslel jsem si, že se mi to jen zdá, a tak jsem se levou rukou snažil lebku setřít, plivl jsem si do dlaně, ale nešlo to. Jako by mi ji tam někdo vytetoval. Pak se ozvalo cvaknutí a zámek na petlici se otevřel. Byl jsem jako omámený. Něco mě nutilo jej z petlice sundat. Udělal jsem to, chytil za kliku těch černých dveří a vstoupil do domu. Pak už si nic nepamatuji.

Probudil jsem se doma na posteli. Oddechl jsem si, byl to jen sen. Šel jsem se umýt do koupelny, opláchl si obličej a na pravé dlani jsem uviděl to znamení. Nebylo to tetování. Měnilo tvar a chvíli se mi zdálo, že se na mě usmívá. Šel jsem za mámou. Komu byste se chtěli svěřit vy? Ukázal jsem jí znamení na dlani, ale ona nic neviděla, ještě jsem dostal pohlavek, že si vymýšlím. Pak se otočila a při prvním kroku uklouzla a spadla na tu ruku, kterou mi pohlavek udělila. Zlomila, si zápěstí.

Myslel jsem si tenkrát, že jsem se zbláznil. Šel jsem za těmi, kteří mě měli pochopit. Hledal jsem branku a vchod do dvora, ale i když jsem to prošel více než stokrát, vchod jsem nenašel. Kamarádi o žádném dvoře neslyšeli a nikdy tam prý nebyli, a ačkoliv jsem neustále nastavoval ruku, aby si všimli znamení, nikdo ho neviděl.

Nakonec mi řekli, ať si z nich nedělám blázny. A tady začíná můj příběh, který mě dnes dovedl až sem, do starého města.

KAPITOLA 2

Už jsem si zvykl, že se lebka jednou mračí a podruhé usmívá. Nevím, proč tomu tak je. Ale všiml jsem si, že pokaždé, když se mi něco nelíbí, mračí se, a když jsem spokojený, usmívá se od ucha k uchu, i když žádné uši nemá. Někdy mám dokonce pocit, že pláče. Jako by mi chtěla pokaždé naznačit, co mám udělat, jak se rozhodnout. Jen nevím, jestli jí mohu věřit. Dnes jsme psali ve škole písemku z fyziky a já se zapomněl naučit jednu otázku. Samozřejmě že tam byla. Když jsem se podíval na dlaň, lebka na mne mrkla. Je to neuvěřitelné, ale v tom okamžiku se mi odpověď na ni objevila před očima. Vím stoprocentně, že jsem se ji neučil, přesto ji znám. A umím ji líp než ty ostatní. Dostal jsem za jedna. Jako jediný jsem měl všechny odpovědi správně. Ale to není možné. Vždycky, i když všechno vím, udělám aspoň jednu malou chybu a tu jsem udělal v součtu u posledního příkladu. Nechci moc vyčuhovat. Chci být někde v lepším průměru, ne premiant. Ty nikdo nemá rád.

Učitelka mě pochválila přede všemi. Jednou to snad projde, ale opakovat se to nesmí. Je hodná. Má nemocnou dceru Hanu. Je po úraze. Sedí v poslední lavici na invalidním vozíku s poraněnou míchou. Už nikdy nebude chodit. Moc bych jim přál, aby to bylo jinak. Svědí mě ruka. Co zase chce? Usmívá se. Vracíme se z hodiny tělocviku do třídy. Před tabulí je prázdný invalidní vozík. Nikdo neví, co se děje. Vedle vozíku je zkrvavené oblečení a spousta krve na zemi. Přibíhá ředitelka a vyhání nás ze třídy. Dozvídáme se, že Hanka spadla

z vozíku tak nešťastně, že si zlomila žebra a jedno jí propíchllo plíce. Odvezly ji a bojuje o život. Máma ji našla a zhroutila se. Obě jsou ve fakultní nemocnici. Svědí mě ruka. Usmívá se od ucha k uchu.

„Jsi tak škodolibá, nebo co?“

Všichni se na mě podívali. Vůbec jsem si neuvědomil, že mluvím nahlas. Teď jsem za blázna. To je ten, co mluví s vlastní rukou.

Uběhl týden a paní učitelka stojí před katedrou. Už podle prvních kroků, kdy vstoupila do třídy, museli všichni poznat, jak je šťastná. A její slova to potvrdila.

„Hanka je v pořádku. Dokonce ve větším, než byla. Může hýbat nohama a doktoři řekli, že se musel stát zázrak. Bude zase chodit, jen to bude pár měsíců trvat, ale zvládne to.“

Podívám se na pravou dlaň. Mrkla na mě. V tu chvíli mnou projela bolest, až jsem nahlas vykřikl. Všichni se otočili.

„Omlouvám se. Chytla mě křeč do ruky a moc mě to zabolelo.“

Jako by nestačila ta poznámka s rukou. Teď budu ještě navíc za podivína, ale ta bolest v pravé ruce byla opravdu nesnesitelná. Prohlížím si ji a na malíčku se mi pomalu objevuje tenký bílý proužek. Nevím, co to znamená, ale nikomu se tím chlubit nebudu, stejně by ho neviděli.

Jdu ze školy. Nemírím domů, spěchám za svou partou. Dnes se budeme loučit s těmi, co dosáhli osmnácti let. Tak to u nás chodí. Když jsem do party přišel, musel jsem podepsat klauzuli, stejně jako všichni novicové, že v roce, kdy dovrším osmnáct let, opustím partu a už se do ní nebudu nikdy vracet. Nevím, kdo to vymyslel a proč, ale má to logiku. Ti osmnáctiletí by za nás nesli zodpovědnost, kdyby se

něco vážného přihodilo. A že se občas něco přihodí. Nejzajímavější na tom je, že ty mladší holky zůstávají, a tak je najednou trochu přetlak. Chtěl bych toho využít. Jedna se mi moc líbí, ale zájemců bude jistě dost a ona sama dlouho nevydrží, je jí stejně jako mně šestnáct a do jejích osmnácti určitě on nebo ona čekat nebudou. To je rovněž součástí klauzule. Nesmí se s nikým stýkat. Ani mezi sebou. Pokud vím, co říkali ti starší, nevydržel to jen jeden pár.

Moc si přeju, aby si mě všimla. Osmnáctky opustily navždy partu a ti, co se s nimi hodně sblížili, truchlí, jako by zemřeli. I ona, Věrka sedí na lavičce a pláče. Už je u ní Mirek. Sedmnáctka, nemá mě rád. Nevím, proč si na mě zasedl už první den. Až ten bude odcházet, nikdo neuroní ani slzičku. Je zlej. Ale je v partě, a to se musí respektovat. Nemusel by se tu už objevit.

Zase mě svědí pravá ruka. Usmívá se. Jdeme s partou na bazén. Už se těším na holky v plavkách, a hlavně na Věrku. Má krásnou nejen tvář, ale i postavu. Asi nebudu mít šanci, navíc mě k ní Mirek nepustí. Už mě začíná štvát. Ještě se předvádí a samozřejmě na můj úkor. Už dvakrát mi stáhl plavky a pokaždé před Věrkou. Zbývá, už posledních pár minut do uzavření bazénu. Otrava je někde pryč, a tak se můžu v klidu převléct. Čekáme venku na opozdilce a Věrka si stoupne vedle mě.

„Ten Mirek je ale vůl, co?“

„Je. Ale znáš klauzuli, je starší a já musím mlčet, jinak bych se s ním klidně popral. Víš, co by to znamenalo. Vyloučili by mě. A já nikoho jiného než vás nemám. Kam bych šel?“

Přijíždí sanitka. Houká na plný pecky. Zastavuje před hlavním vchodem a obsluha letí dovnitř. Něco se stalo. Z vestibulu vycházejí lidé a baví se o tom, že se někdo utopil. Nějaký mladý kluk.

„Neviděli jste někdo Mirka?“ zazněla otázka, od někoho z party. Vykřikl jsem, bolestí. Už ji znám. Pravá ruka.

„Co je ti?“ ptá se Věrka.

„To nic, to jen křeč v ruce.“

Z pravé dlaně na mě mrká oko lebky a na pravém malíčku se pomalu objevuje černý kroužek hned vedle toho bílého. Víím, kdo se utopil. To jsem nechtěl. Je to moje vina. Moc toho lituji. Nesmím si přát takové věci. Kdybych to tak mohl vrátit.

„Co blbnete. Na koho ještě čekáte?“

Mirek stojí za námi a mně se ulevilo. Zase ta bolest v levé ruce. Ale už ji ovládám. Nekřičím. Na malíčku pravé ruky se pomalu rýsuje bílý kroužek vedle toho černého. Lebka se mračí. Raději už si nic nepřejí.

Rozešli jsme se domů, teda všichni až na mě. Jdu hledat branku do dvora, o kterém víím jen já. Musím přece vědět, co to vše znamená. Co po mně ta lebka chce a co jsou ty bílé a černé kroužky. Jsou to dobré a zlé skutky? Je to zkouška, trest nebo odměna. Jdu starým městem a bloudím sem a tam. Už je noc. Nevzdávám to. Opírám se do zdí, kde si myslím, že by mohl být vchod. Nic. Nikde nic. Dnes končím, zítra budu hledat znovu. Vracím se dlouhou ulicí, když ucítím bolest v ruce. Lebka se mračí. Co se děje? Chci jít dál, ale bolest je nesnesitelná. Nemám tudy jít? Otáčím se a jdu zpět. Ruka přestává bolet. Jdu opačným směrem. Že by mě vedla ke vstupu do domu? Ani

ne po dvaceti metrech mě však lebka opět zastaví. Podívám se na ni. Mračí se.

„Co mám tedy dělat. Kam mám jít?“ ptám se jí, ale neodpovídá.

Stojím před dveřmi a na nich je napsáno „Psycholog“. Jméno chybí. Lebka se ze široka směje. Chápu. Chci zmáčknout zvonek, ale dveře se otvírají. Vystupuji do prvního patra starého domu. Jsou tu troje dveře. První černé, druhé s oloupanou barvou a třetí bílé. Chci poradit. Hledím do dlaně, ale lebka je jako kamenná. Musím si vybrat. Chytám za kliku těch škaredých dveří a vstupuji dovnitř. Křeslo, stůl a za stolem sedí muž.

„Pojď dál a posad' se. Čekal jsem Tě. Budeš mít určitě hodně otázek, ale mohu ti odpovědět jen na pět. Na zbytek musíš přijít sám. Nespěchej. Čas zde nehraje žádnou roli. Jen otázky.“

Pochopil jsem, že je to poslední možnost se něco dozvědět. Víc jich mít nebudu. Otázka nemůže být konkrétní, ale musím se ptát tak, aby v ní bylo více odpovědí. Některé věci už vím, je zbytečné otázkami vyplýtvat. Promyslím první a pokládám ji.

„Jaký je význam kroužků?“

„Každý kroužek odpovídá jednomu skutku, který sis přál a byl ti splněn. Bílý je dobrý skutek, černý je zlý skutek. To, že jsi vstoupil do starých oloupaných dveří, ti umožňuje přát si a vykonávat oba druhy skutků. Musíš je mít vyrovnané. Ideální je půl na půl. Jsi univerzál. Dobrý i zlý. Pokud bude převažovat více jednoho než druhého, budeš trpět bolestmi. Čím víc bílých nebo černých, tím větší bolest. Nakonec ti na těle zůstane místo jen na jeden kroužek.“

„Existuje přání, které by mi bylo odmítnuto?“

„Ano. Mrtvému život nevrátíš. To můžeš jen jednou, což jsi vyčerpál. Přání musí vyjít od srdce, ne že si řekneš, že chceš mít cihlu zlata, a ona ti spadne do klína. A jen poslední kroužek ti umožní vrátit se do domu, až vyčerpáš všechna přání.“

„Co se stane, když si budu přát se do něj vrátit?“

„Vše se bude opakovat. Ale zkusil to jen jeden, ostatní neměli odvahu.“

„Je nás tedy víc takových, jako jsem já? Jak je poznám?“

„To je první zbytečná otázka. Vidiš mě, co mám na těle?“

„Kroužky, ale to není celá odpověď. Někteří jistě nechtějí být poznáni.“

„Máš pravdu. Ti bílí se zpravidla snaží vyhnout těm černým a naopak. Nesnáší se. Vycítíš je. Když jsi vstoupil do místnosti, chvěly se ti mírně prsty. To je výhoda univerzálů. Poznáte všechny druhy. Říká se vám bled. Máš poslední otázku. Nemusíš ji pokládat. Pokud budeš chtít znát odpověď na něco, co nebudeš moci zjistit sám, bude tu na tebe čekat. Nech si ji na horší časy. Mohl sis je nechat všechny na později. Říkal jsem ti, že čas tu nehraje žádnou roli.“

Jsem na cestě domů. Je mi šestnáct a mám takovou zodpovědnost. Můžu vykonat téměř vše, co chci, ale každý dobrý skutek musí být vyvážen špatným. Nevím, jestli to dokážu.